

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **RSDr. T. F.**, nar. X, bytem X, právně zastoupen JUDr. Josefem Havlůjem, advokátem se sídlem Staropramenná 17, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, IČ 00064581, se sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2013 č.j. S-MHMP 692050/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ze dne 7. 8. 2013 č.j. S-MHMP 692050/2013 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 6.800,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2013 č.j. S-MHMP 692050/2013, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Prahy 17, odboru občanskoprávních agend, vydané dne 10. 5. 2013 pod sp.zn. R 156/2012, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku ve státní správě vyskytující se na více úsecích státní správy úmyslným neoprávněným užíváním vědecké nebo umělecké hodnosti nebo titulu absolventa vysoké školy podle § 21 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) jehož skutkovou podstatu naplnil tím, že:

- ode dne 10. 5. 2012 neoprávněně užívá vysokoškolský titul Dr., který nezískal absolvováním oboru vojenskopolitického zaměření, stranickopolitické práce a kulturně-výchovné činnosti na

Vojenské politické akademii Klementa Gottwalda v Bratislavě v roce 1980 ani složením státní rigorózní zkoušky na téže vysoké škole ve vojenskopolitickém studijním oboru – kultura a umění v roce 1982. Zmíněný titul neoprávněně užívá veřejně, jako zastupitel Městské části Praha 17, přičemž se tímto titulem nechává označovat na zasedáních zastupitelstva městské části, při videoprojekci prezence, průběhu a hlasování zastupitelstva a dále též na své jmenovce umístěné na stole při jednáních zastupitelstva. Dále titul Dr. neoprávněně užívá ve veřejné databázi obchodního rejstříku.

Za uvedený přestupek byla žalobci jako sankce podle § 11 odst. 1 písm. b) s přihlédnutím k § 12 odst. 1 zákona o přestupcích udělena pokuta ve výši 1.000,- Kč a současně povinnost uhradit státu náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, je neobjektivní a neopírá se o skutkový stav věci. Žalobce má za to, že v průběhu přestupkového řízení mu nebylo správními orgány prokázáno úmyslné užívání akademicko-vědeckého titulu Dr., a přesto jak správní orgán prvního stupně, tak také žalovaný s tímto závěrem operují jako s prokázanou skutečností. Žalobce uvádí, že přestupkové řízení bylo vedeno snahou poškodit jeho dobré jméno a vyslovuje domněnku, že je tomu tak zřejmě jen proto, že je oprávněným nositelem akademického titulu RSDr.

Žalobce popírá, že by se dopustil úmyslného jednání, při kterém by neoprávněně užíval vysokoškolský titul Dr. před jménem. Podotýká, že je nositelem akademického titulu RSDr., který užívá také ve zkratce Dr., což podle názoru žalobce odpovídá běžné praxi při užívání akademických titulů a nejde o jednání, jež by bylo v rozporu se zákonem. Uvádí, že zkratku Dr. lze jako jednu z verzí použít také u akademických titulů JUDr., PhDr., RNDr. či PaedDr. Dodává, že užívání akademického titulu RSDr. ve zkrácené podobě Dr. je používáno jak obchodním rejstříkem, tak také orgány státní správy při vydávání občanských průkazů či cestovních dokladů apod., což v průběhu přestupkového řízení doložil.

Žalobce popírá, že se titulem Dr. nechává označovat na zasedáních zastupitelstva městské části úmyslně. Upozorňuje, že pokud by byla ze strany žalovaného či správního orgánu prvního stupně vůle zjistit skutečný stav věci, pak by muselo být v oddělení personálním a platovém Úřadu městské části Praha 17 zjištěno, že údaj o vysokoškolském studiu a tedy i o právu užívat titul RSDr. řádně doložil již v roce 2010 při nástupu do funkce zastupitele. Popírá však, že by podal návrh, aby byl označován akademicko-vědeckým titulem Dr. Žalobce uvádí, že ho nelze vinit z úmyslného jednání, pokud administrativa městské části Praha 17, při prezentaci žalobce užívá na místo akademického titulu RSDr. zkratku Dr., aniž to po ní žalobce vyžaduje či vyžadoval.

Žalobce dále uvádí, že podle ustanovení části čtvrté zákona č. 118/1998 Sb. o vysokých školách ve znění pozdějších změn a doplnění je formálním vyjádřením rozlišení mezi akademickým titulem tj. RSDr. a akademicko-vědeckým titulem Dr. také rozdílné místo jejich připojení ke jménu nositele. Zatímco akademické tituly se připojují vždy před jméno, tak akademicko-vědecké tituly se připojují vždy za jméno nositele. Žalobce má za to, že z listinných důkazů založených ve správním spise vyplývá, že i toto pravidlo důsledně plnil a plní.

Žalobce dále namítá, že řízení vykazuje vadu spočívající v tom, že žalovaný vůči němu nepostupoval nestranně ve smyslu ustanovení § 7 správního řádu, když označil za správné, že prvoinstanční správní orgán opřel své rozhodnutí o stanoviska ministerstev školství České i Slovenské republiky. Žalobce nesouhlasí především s dotazem, který byl na zmiňovaná ministerstva zaslán, jelikož ta byla dotazována zda je žalobce oprávněn užívat akademicko-vědecký titul Dr., jestliže absolvoval státní rigorózní zkoušku, za niž mu byl přiznán titul RSDr. Žalobce sám popírá, že by užíval uvedený akademicko-vědecký titulu a

podle jeho názoru měl k objektivnímu zjištění skutkového stavu dotaz znít, zda je či není přípustné užívání akademického titulu RSDr. ve zkratce Dr. V důsledku nepřesného dotazu se však správní orgány dozvěděly pouze to, že žalobce není oprávněn užívat akademicko-vědecký titul Dr., tedy to co bylo od samého počátku zřejmé.

Konečně žalobce nesouhlasí ani s postupem žalovaného, jenž v napadeném rozhodnutí tvrdí, že žalobce neoprávněně užívá titul Dr. od 10. 5. 2012. Takové časové vymezení není dle žalobce možno chápat jinak než jako snahu o jeho potrestání i za cenu obejití ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích o zániku odpovědnosti. Přestože podle názoru žalobce nebylo v důkazním řízení prokázáno, že by spáchal přestupek, z něhož je viněn, žalobce i v řízení před soudem namítá zánik odpovědnosti podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyl objektivně zjištěn skutkový stav věci. Žalovaný uvádí, že oprávněnost užívání vysokoškolského akademického titulu RSDr. žalobcem nezpochybnuje. Má však za to, že se žalobce dopustil přestupku neoprávněného užívání vysokoškolského titulu Dr. Tvrzení žalobce, že užívání vysokoškolského titulu RSDr. ve zkrácené podobě Dr. je respektováno obchodním rejstříkem, orgány státní správy při vydání občanského průkazu, cestovního dokladu apod., se dle žalovaného nezakládá na pravdě a považuje je k předmětu spáchání posuzované věci za irelevantní.

Žalovaný má za to, že žalobce byl jistě srozuměn s Lisabonskou úmluvou o uznání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu přijatou v Lisabonu dne 11. 4. 1997. Dodává, že platnost vysokoškolských diplomů vydaných ve Slovenské republice (tak jako v případě žalobce) se řídí Dohodou o vzájemném uznávání rovnocennosti dokladů o vzdělání vydávaných v České republice a ve Slovenské republice č. 33/2001 Sb., ze které vyplývá, že diplomy vydané vysokými školami ve Slovenské republice se uznávají v České republice za rovnocenné. Dle žalovaného měl tudíž žalobce nadále užívat vysokoškolský titul RSDr., což však nedodržel a začal před jménem používat titul Dr. Tato dvoupísmenná zkratka již nemá podle žalovaného povahu vysokoškolského titulu, ale může veřejnost uvádět v omyl, jelikož titul Dr. (psaný před jménem) byl v ČSFR na počátku 90. let oficiálně udělován jako náhrada za titul CSc., psaný za jméno a příjmení a později byl vystřídán dodnes užívaným akademicko-vědeckým titulem PhD. psaným rovněž za jménem a příjmením.

Žalovaný dále uvádí, že z pouhé zkratky Dr. nelze zjistit, ve které oblasti věd byl titul získán. Podle § 46 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, mohou univerzity po absolvování rigorózního řízení sice udělovat akademický titul „doktor“ (tzv. malý doktorát), ten je ale vždy v plné a nezkrácené formě jednoznačně označen jako doktor přírodních věd (RNDr.), doktor filozofie (PhDr.) či doktor práv (JUDr.) apod.

Žalovaný rovněž odmítá námitku žalobce, že přestupkové řízení vykazuje vadu spočívající v tom, že vůči žalobci nepostupoval nestranně ve smyslu ustanovení § 7 správního řádu. V podkladech vyžádaných pro vydání rozhodnutí byla stanoviska ministerstev školství ČR a SR, z nichž je jednoznačně zřejmé, že žalobce není oprávněn užívat vysokoškolský titul RSDr. ve zkrácené podobě Dr. před jménem, neboť ve výše uvedené zkratce není možné užívání žádného z akademických titulů získaných na území České či Slovenské republiky, a to bez ohledu na to, jak byla zmíněným ministerstvům doslovně položena otázka. Užívání akademického titulu Dr. pro titul získaný žalobcem na Vojenské politické akademii Klementa Gottwalda není v teorii ani praxi obvyklé ani právem dovolené. K užívání titulu Dr. tak, jak je uvádí žalobce na veškerých dokladech, které slouží k identifikaci osob pro veřejné účely, nemá proto, podle názoru žalovaného, žalobce oprávnění.

Žalovaný dodává, že z doložených podkladů a z veřejně dostupných informací lze zjistit, že žalobce užívá neoprávněně zkratku titulu Dr., kterou má zapsanou rovněž ve vydané

veřejné listině - cestovním pasu. Titul Dr. uvedl žalobce také ve vyplněném dotazníku pro personální a platové potřeby ÚMČ Praha 17 a v čestném prohlášení člena zastupitelstva ze dne 8. 11. 2010. Žalovaný připomíná, že pravdivost uváděných údajů ztvrdil žalobce v uvedených dokumentech vlastnoručním podpisem. Zkratka titulu Dr. je také uvedena v údajích v obchodním a živnostenském rejstříku, kde se zapisují údaje o osobách na základě notářského zápisu. Žalobce užívá zkratky titulu Dr. i v běžném životě, což lze dle žalovaného dohledat na internetu, kde je např. uveden životopis žalobce a články týkající se jeho osoby.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že správní orgán I. stupně zahájil přestupkové řízení s žalobcem na základě žádosti o projednání podezření ze spáchání přestupku ze dne 31. 8. 2012. Jejím předmětem bylo podezření, že žalobce neoprávněně užívá akademicko-vědecký titul Dr., přestože je držitelem pouze titulu RSDr. Dle oznámení se měl žalobce zmíněného jednání dopustit během kandidatury v komunálních a senátních volbách v roce 2010, přičemž zkrácením svého titulu měl úmyslně uvádět voliče v omyl.

Oznámení o zahájení přestupkového řízení bylo žalobci, respektive jeho právnímu zástupci doručeno dne 17. 12. 2012.

Dne 10. 5. 2013 vydal zmíněný úřad rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta 1.000,- Kč a současně povinnost uhradit státu náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Sporný moment v posuzované věci představuje otázka, zda je či není možné zkracovat titul RSDr. pouze do podoby zkratky Dr. uvedené před jménem. Zatímco žalobce tvrdí, že uvedené zkracování je běžnou praxí, která nenaplnuje znaky skutkové podstaty přestupku dle § 21 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, žalovaný zastává názor opačný.

Přestupku podle § 21 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo úmyslně neoprávněně užívá vědeckou nebo uměleckou hodnost nebo titul absolventa vysoké školy. K odpovědnosti za tento přestupek je vždy třeba úmyslného zavinění.

Po podrobném zhodnocení se soud přiklonil k názoru žalovaného a sice, že užívání titulu RSDr. je možné pouze v této zákonem dané podobě a není možno ho nijak upravovat či zkracovat. Titul „doktor sociálně politických věd“ ve zkratce RSDr. získal žalobce vykonáním státní rigorózní zkoušky na Vojenské politické akademie Klementa Gottwalda v Bratislavě na základě ustanovení § 44 odst. 2 písm. f) zákona č. 39/1980 Sb., o vysokých školách.

Předně je třeba zmínit, že správní orgány si za účelem objasnění zmíněné otázky opatřily stanoviska jak českého Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, tak také slovenského Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu. Z obou vyjádření je zřejmé, že používání zkratky Dr. namísto kompletní podoby RSDr. neumožňuje žádný ze zákonů o vysokých školách, které se danou problematikou zabývaly a zabývají. To platí nejen dle českých právních předpisů, ale také slovenských, které by se na žalobcův případ mohly aplikovat, jelikož absolvoval vysokoškolské studium na území nynější Slovenské republiky.

Z hlediska naplnění skutkové podstaty § 21 odst. 1 písm. d) je především podstatné, že v důsledku nepřipustného zkracování vytváří žalobce dojem, že je držitelem akademicko-vědeckého titulu Dr., který je obdobou současného doktorského titulu PhD. Ten se sice

používá za jménem, avšak titul Dr. udělováný absolventům postgraduálního studia dle § 22 odst. 3 zákona č. 172/1990 Sb., o vysokých školách je umístován před jménem, čímž je vyvrácena žalobcová námitka o rozlišení akademických a akademicko-vědeckých titulů právě na základě jejich pozice vůči jménu nositele. K užívání titulu Dr. jsou oprávněny pouze osoby, které absolvovaly postgraduální studium v rozmezí od 1. 7. 1990 do 30. 6. 1998 za účinnosti zmíněného zákona, respektive až do 31. 12. 1998, jelikož příslušná ustanovení o doktorském studijním programu PhD. v novém vysokoškolském zákoně z roku 1998 (č. 111/1998 Sb.) nabyly účinnosti až od 1. 1. 1999. Mezi tyto se žalobce na základě jím doložených diplomů neřadí a pokud tedy užívá titul Dr. před jménem, dopouští se přestupku dle § 21 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, jelikož používá akademicko-vědecký titul, ač k tomu není oprávněn.

V této otázce lze obecně uzavřít, že držitelé rigorózních akademických titulů, označovaných také jako „malé doktoráty“ nemají právo upravovat jejich podobu pouze na zkratku Dr., jelikož toto jednání vyvolává možnost záměny s akademicko-vědeckým titulem Dr., k jehož používání nejsou zmínění absolventi státní rigorózní zkoušky oprávněni. V opačném případě by svým jednáním naplňovaly znaky skutkové podstaty přestupku dle § 21 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, za jehož spáchání lze uložit pokutu až do výše 3.000,- Kč.

Soud dále hodnotil žalobcovu námitku, že napadené rozhodnutí, respektive rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevycházejí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a dává v tomto ohledu za pravdu žalobci. V této souvislosti je zejména nutno poukázat na časové vymezení, kdy se měl žalobce dopouštět jednání, jež je mu kladeno za vinu, a za něž mu byl uložen trest ve formě pokuty. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 10. 5. 2013 uvedl, že žalobce uznává vinným z úmyslného jednání, jehož se měl dopouštět od 10. 5. 2012. Jestliže správní orgán prvního stupně tímto způsobem časově vymezil projednávaný skutek, mělo by být odůvodnění v souladu s výrokem tak, aby jedna část rozhodnutí logicky, věcně i právně navazovala na druhou.

Správní orgán v odůvodnění odkazuje na důkazní materiál založený ve spise, avšak ani v jednom z případů nejde o důkaz, jenž by prokazoval, že žalobce používal titul Dr. v období po 10. 5. 2012. Konkrétně je odkazováno na cestovní doklady vydané v letech 1994 a 2010 a dále na čestné prohlášení žalobce ze dne 8. 11. 2010 a prohlášení o osobních údajích pro potřeby kanceláře starostky a personálního oddělení Úřadu městské části Praha 17 z téhož dne. Z uvedených časových údajů je zřejmé, že žádný ze zmíněných důkazů neprokazuje skutek, jehož se měl žalobce dopustit po 10. 5. 2012. Ve správním spise je dále založen písemný přepis části zvukového záznamu z mimořádného jednání zastupitelstva městské části Praha 17, který však postrádá jakékoliv časové ukotvení a není z něj zřejmé, kdy uvedené jednání, na němž byla podoba žalobcovu titulu diskutována, proběhlo. Stejně tak nelze ve vztahu k posuzované věci připustit jako důkaz výpis údajů žalobce z obchodního rejstříku ke dni 8. 3. 2012, jelikož tento neprokazuje nic jiného, než že žalobce je v obchodním rejstříku s titulem Dr. zapsán. Zmíněný výpis však nijak neprokazuje, že by se žalobce nechal takto zapsat do obchodního rejstříku v době po 10. 5. 2012, kdy se měl dle správního orgánu prvního stupně a žalovaného přestupku dopustit.

Z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí prvostupňového stejně tak nevyplývá, že by jednání žalobce bylo hodnoceno jako dílčí útoky pokračujícího přestupku. V případě tohoto specifického typu přestupků je možno postihnout také dřívější jednání, respektive dřívější dílčí útoky, které mohou tvořit společně s útoky pozdějšími jedno přestupkově relevantní jednání. Právě k dřívějším útokům směřovalo v posuzované věci provedené dokazování.

Zákon o přestupcích výslovně neupravuje moment, kdy je ukončen skutek při pokračujícím přestupku. Proto je nutno při posuzování dané otázky vyjít z analogické aplikace trestních předpisů.

Trestněprávní teorie rozumí pod pokračováním v deliktu takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Trestnost činu se poté zásadně posuzuje podle doby jeho spáchání. U pokračování v trestném činu, které z hlediska trestního práva hmotného tvoří jediný skutek (§ 116 tr. zák.), se za dobu spáchání činu považuje okamžik, kdy byl ukončen poslední dílčí útok, tj. kdy se uskutečnilo poslední jednání, které tvoří s předchozím jednotu.

Odhlédne-li soud od skutečnosti, že se správní orgány otázkou potenciálního pokračujícího přestupku vůbec nezabývaly, lze konstatovat, že při stávajícím obsahu spisového materiálu, by ani posouzení jednání žalobce jako přestupku pokračujícího neobstálo, jelikož poslední správním spisem prokázaný dílčí útok spadá do listopadu roku 2010.

Jestliže žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež nevycházelo z náležitě zjištěného skutkového stavu, respektive kdy skutkový stav neměl v podstatě žádnou důkazní oporu ve správním spise a žalobci bylo *de facto* prokázáno pouze jednání, za které již jeho odpovědnost zanikla dle § 20 odst. 1 ve spojení s 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, nelze než takové rozhodnutí zrušit postupem podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Jak již bylo uvedeno, v posuzované věci nemá skutkový stav, který vzal prvostupňový správní orgán za základ svého rozhodnutí, a který žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil, oporu ve spisovém materiálu, jelikož správní orgány si v průběhu přestupkového řízení neopatřily žádný důkaz, na jehož základě by bylo možno žalobci prokázat úmyslné užívání jemu nepřislušícího titulu Dr. v období po 10. 5. 2012.

Na základě výše uvedeného zdejší soud nutně dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Zároveň je zřejmé, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2014 – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce neprokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se zmíněná částka nezvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby. Žalovaný je tudíž povinen zaplatit žalobci celkem 6.800,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. dubna 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně